

แนะนำและวิจารณ์หนังสือ

รวบรวมโดย วุฒิชัย จ้างนัง

The Job of the Congressman: An Introduction to Service in the U.S. House of Representatives, Donald G. Tacheron and Morris K. Udall. Indianapolis: The Bobbs-Merrill Company, Inc., 1966. Pp. 446.

ผู้เขียนได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของหนังสือ **The Job of the Congressman** ไว้ในคำนำว่าเป็นการให้ "... ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะสำหรับสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งใหม่..." ดังนั้น หนังสือเล่มนี้โดยสาระแล้วจึงเป็นคู่มือของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ แต่สำหรับคนทั่วไปแล้ว **"The Job of the Congressman"** เสนอรายละเอียดได้ดีทีเดียวเกี่ยวกับสังคมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และปัญหาที่พวกเขาเผชิญอยู่ เพราะฉะนั้น โดยเนื้อแท้แล้วจึงเป็นหนังสือที่น่าอ่านมากเล่มหนึ่ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ว่าคนใด ถ้าจะประสบความสำเร็จได้นั้นจำต้องมีหลายบทบาท และต้องมีคุณสมบัติหลายประการ ตัวอย่างเช่น เขาจะต้องรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ของสภาเป็นอย่างดี จะต้องรู้ทิศทางการเมืองและเหตุการณ์ในเขตของตน แต่ถึงกระนั้นก็ดี ที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อได้รับเลือกมาครั้งหนึ่งแล้ว เขาต้องพยายามได้รับเลือกอีก เขาจึงจำต้องเป็น "นักการเมือง" หลักฐานที่ปรากฏชัดอย่างหนึ่งของความจำเป็นทางนี้อาจเห็นได้จากชนิดของงานที่สมาชิกโดยทั่วไปกระทำ พุดโดยกว้างๆ แล้ว งานของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมี 3 ประการด้วยกัน คือ หนึ่ง ทำหน้าที่นิติบัญญัติ สอง งานรับใช้ผู้เลือกตั้งและงานติดต่อกับ และ สาม คือ งานของพรรคและงานประชาสัมพันธ์ ที่น่าสนใจก็คือว่า สมาชิกโดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลา 1 ใน 3 ทำหน้าที่รับใช้ท้องถิ่นของเขา และอันที่จริงแล้ว "มากกว่า 3 ใน 4 จากการสุ่มตัวอย่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสมัยประชุมที่ 88 เห็นพ้องกันว่า การต่อสู้กับหน่วยงานของฝ่ายบริหารให้ผู้เลือกตั้งตนเข้ามาควรเป็นงานส่วนที่สำคัญของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร"

หน้าที่เด็กรับใช้มักได้รับการโจมตีอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามก็ดี Tacheron และ Udall ได้กล่าวแก่ให้บทบาทของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เป็นอย่างดี เขากล่าวว่า เป็นสิ่งผิดพลาดที่คิดว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้คุณค่าของงานรับใช้เพียงเพื่อความมั่นคงของตำแหน่งเท่านั้น เขาโต้แย้งว่า งานรับใช้ประชาชนนี้เป็นตัวเชื่อมที่สำคัญระหว่างรัฐบาลกลางในวอชิงตันกับ

ประชาชนในสังคม เพราะมีคนเพียงสองสามคนที่สามารถติดต่อโดยตรงกับประธานาธิบดีหรือศาลสูง แต่ไม่ว่าใครก็สามารถติดต่อกับผู้แทนที่พวกเขาเลือกเข้ามาในวอชิงตันได้

ยิ่งไปกว่านั้น งานรับใช้ยังช่วยทำให้รัฐบาลกลางต้องตอบสนองต่อความต้องการและความเห็นของชนชาวอเมริกันใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับกรณีที่ประชาชนสิ้นหวังและไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครจริงๆ และในบางโอกาส งานเฉพาะเรื่องยังช่วยชี้ข้อบกพร่องของกลไกการทำงานของฝ่ายบริหารหรือผลของการออกกฎหมายได้ด้วย

แต่จะอย่างไรก็ตาม เป็นที่ปรากฏชัดว่า กฎแห่งการอยู่รอดทางการเมืองมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมและกิจกรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยข้อเท็จจริงแล้วมันมีผลกระทบต่อวิธีการปฏิบัติภายในสภาผู้แทนราษฎรอยู่บ้าง เช่น หลักโดยทั่วไปของผู้ควบคุมการลงคะแนนเสียงมีว่า “จงลงคะแนนกับเราถ้าคุณทำได้ แต่อย่าลงคะแนนขัดกับผลประโยชน์ของท้องถิ่นคุณ” ยิ่งไปกว่านั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยทั่วไปก็ยังเชื่อว่า เป็นผลประโยชน์ทั้งทางการเมืองและส่วนตัวที่อย่างน้อยที่สุดจะต้องมีคนร่วมงานส่วนหนึ่งมาจากท้องถิ่นของตัวเองจริงๆ แล้วผลประโยชน์ของท้องถิ่นอาจจะกำหนดบทบาทที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเชี่ยวชาญโดยเฉพาะในสภาก็ได้

งานของสภาผู้แทนราษฎรไม่เพียงแต่ซับซ้อน แต่ยังมีมากมายอีกด้วยเพื่อที่จะให้กลไกการทำงานง่ายเข้า และแบ่งเบาภาระต่างๆ สภาจึงจำต้องสร้างกฎเกณฑ์ของตนเองขึ้น และเนื่องจากการที่กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มีขึ้นแล้วแต่เป็นผลจากประสบการณ์ จึงมักทำให้คนภายนอกไม่เข้าใจ ถึงกระนั้นก็ดี คนอเมริกันโดยทั่วไปก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะยกย่องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยไม่ต้องมีความเข้าใจในกฎเกณฑ์ต่างๆ เหล่านั้น เราจะต้องจำไว้ว่า ในสายตาของประชาชนแล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร “มีส่วนของคนธรรมดา” มากกว่าประธานาธิบดีหรือศาลสูงสุด

แต่ในอีกด้านหนึ่ง ผู้วิพากษ์วิจารณ์ก็มุ่งโจมตีความกังวลเกี่ยวกับความอยู่รอดทางการเมืองของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่า ความกังวลนี้เป็นอันตรายต่อผลประโยชน์สาธารณะ ซึ่งดูเหมือนว่า การพิสูจน์ว่าสิ่งนี้มีได้เป็นอันตรายต่อเป้าหมายของประชาธิปไตย นี่แหละที่เป็นคำโคจรสำคัญของ Tcheron และ Udall (อย่างน้อยที่สุด ประเด็นนี้ก็ได้รับการกล่าวถึงบ่อยครั้งในหนังสือเล่มนี้) ผู้เขียนโต้แย้งว่า การกังวลกับกฎแห่งความอยู่รอดทางการเมืองนั้นได้กลายเป็นเรื่องที่น่าเจ็บใจเสียแล้ว เพราะ “ทุกวันนี้การเมืองในอเมริกันเป็นการเมืองที่มีการแข่งขันมากขึ้น” ดังนั้น “การกังวลกับการอยู่รอดนี้ ซึ่งบางคนอาจถือว่าเป็นการเห็นแก่ตัวนั้น

ตามความเป็นจริงแล้วเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรัฐบาลประชาธิปไตย... สังคมประชาธิปไตยของเรามีได้ตั้งอยู่บนหลักของการแสวงหาราชาธิปไตยที่ปราศจากซึ่งมุ่งแต่ความดีเลิศในการทำงานสาธารณะจริงอยู่ การแสวงหาสิ่งที่ดีเลิศแม้ว่าจะเป็นสิ่งจำเป็น แต่ก็จำเป็นต้องถูกหน่วงเหนี่ยวโดยความกังวลในส่วนที่เกี่ยวกับการอยู่รอดด้วย ถ้าหากว่าเราประสงค์จะหลีกเลี่ยงเผด็จการเบ็ดเสร็จของสังคมนักปราชญ์ และถ้าประสงค์จะทำให้วิถีชีวิตประชาธิปไตยเข้มแข็ง” ดังนั้นเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดนี้คือสิ่งที่สถาบันบัญญัติได้ให้แก่สังคมอเมริกัน กล่าวคือ

สภาผู้แทนราษฎรอเมริกันเกือบจะเป็นองค์กรเดี่ยวท่ามกลางองค์กรนิติบัญญัติของโลกที่ได้ยื่นหยัดต่อสู้กับอำนาจเด็ดขาดของฝ่ายบริหาร และในขณะเดียวกันก็ยังเป็นองค์กรที่ประสานงานอย่างเดียวกับที่ปรัชญาประชาธิปไตยของเราประสงค์จะให้

สมบัติ จันทรวงศ์

คณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์